

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z powództwa I. S.A. w W.
przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
w przedmiocie odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 27 listopada 2015 r. nr (...)
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2021 r.
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt VII AGa (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 27 listopada 2015 r. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej: skarżący) w punkcie 1 stwierdził naruszenie przez Spółkę I. S.A. z siedzibą w W. art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (t.j. Dz.U. 2020, poz. 805; dalej: u.r.tv.) oraz § 1 ust. 2 rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie sponsorowania audycji i innych przekazów (dalej: rozporządzenie KRRiT) - nadawcę programu T. W punkcie 2 decyzji nałożono na I. S.A. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 50.000 zł oraz określono, iż niniejszą karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji na rachunek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

I. S.A. w (...) wniosła odwołanie od powyższej decyzji, inicjując postępowanie przed Sądem Okręgowym w W., sygn. XX GC (...). Wyrokiem z dnia 30 stycznia

2017 r. Sąd Okręgowy w W.: oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od I. S.A. w (...) na rzecz Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w W. kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II). Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka.

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. VII AGa (...) Sąd Apelacyjny w (...): zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że: zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie drugim częściowo poprzez obniżenie kary nałożonej na I. S.A. w (...) za naruszenie obowiązku opisanego w punkcie pierwszym decyzji do kwoty 3.000 zł (pkt I ppkt 1), w punkcie drugim zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu (pkt I ppkt 2); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II) oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego (pkt III).

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie pkt. I. ppkt. 1) i 2) oraz punktu III, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając: naruszenie prawa materialnego tzn. art. 53 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt. 7 u.r.tv. w związku z pkt. 1 ppkt. 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 2013r. w sprawie rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością (Dz.U. 2016, poz. 276, z późn. zm.) poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w odniesieniu do nadawcy rozpowszechniającego program drogą satelitarną górną granicę kary stanowi przesłanka 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do nadawania programu, podczas gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisów prowadzi do wniosku, iż w odniesieniu do ww. kategorii nadawców przesłanką określającą górną granicę kary jest 10% przychodu tego nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, tzn. konieczność rozstrzygnięcia czy górną granicą zagrożenia karą, określoną w art. 53 ust. 1 u.r.tv. w odniesieniu do nadawców rozpowszechniających programy drogą satelitarną jest 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do nadawania programu, czy 10% przychodu tego nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, w sytuacji gdy nadawca rozpowszechniający program drogą satelitarną uiszcza opłatę, o której mowa

w pkt. 1 ppkt. 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 2013 r. w sprawie rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością (Dz.U. 2016, poz. 276, ze zm.), w związku z dysponowaniem częstotliwością, która jednak nie jest przeznaczona do bezpośredniego rozpowszechniania programu od nadawcy do odbiorcy lecz dosyłania sygnałów radiodfuzyjnych w relacji Ziemia-Kosmos. Nadto skarżący wniósł o uwzględnienie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego od Powoda na rzecz Pozwanego według norm przepisanych, ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. Skarżący wniósł o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że nadawanie programu w rozumieniu art. 53 ust. 1 u.r.tv. oznacza jego rozpowszechnianie, którym jest zgodnie z art. 4 pkt 7 u.r.tv. emisja programu drogą bezprzewodową lub przewodową do odbioru przez odbiorców. Skarżąca wskazała także na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 kwietnia 2012 r., VI Aca 1337/11, w którym to stwierdzono, że „o tym, co jest nadawaniem programów nie przesądza w żadnym razie definicja nadawcy zawarta w art. 4 pkt 5 u.r.tv. ani fakt, że ustawodawca w art. 53 ust. 1 tejże ustawy nie użył pojęcia „rozpowszechnianie”. Pojęcie częstotliwości przeznaczonej bezpośrednio do nadawania programów nie powinno być utożsamiane z częstotliwością wykorzystywaną do nadawania programów”. Powyższe zdaniem skarżącego uzasadnia rozróżnienie między nadawcą, który uzyskuje rezerwację częstotliwości na podstawie art. 114 i n. ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. 2019, 2460 ze zm.; dalej: p.t.) a nadawcą posiadającym pozwolenie na używanie urządzeń naziemnej stacji satelitarnej wydane na podstawie art. 143 i n. p.t. W ocenie skarżącego polski nadawca rozpowszechniający program drogą satelitarną nie dysponuje częstotliwością, za pomocą której może przesłać program bezpośrednio do odbiorcy, i nie jest w stosunku do niego wydawana decyzja rezerwacyjna, o której mowa w art. 114 i n. p.t. Dysponuje on jedynie

częstotliwością, która umożliwia dosył sygnału w relacji Ziemia-Kosmos, zaś rozpowszechnianie programu w relacji Kosmos-Ziemia odbywa się na podstawie umów nadawcy z innymi podmiotami, ponieważ nie znajdują się one we właściwości polskiego organu (Prezesa UKE). Skoro zatem nadawcy rozpowszechniający program drogą satelitarną nie dysponują częstotliwością, która umożliwia rozpowszechnianie programu, to nie uiszczają również opłaty z tego tytułu a co za tym idzie, górną granicą kary, o której mowa w art. 53 ust. 1 u.r.tv. powinno być 10% przychodu uzyskanego przez nadawcę w poprzednim roku podatkowym.

Powódka nie złożyła odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Należy przy tym podkreślić, że dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżący oparł o przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W orzecznictwie jednolicie wskazuje się, że prawidłowe powołanie się na tę przesłankę wymaga sformułowania zagadnienia prawnego z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których zagadnienie to powstało, i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas

nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18). Zagadnienie prawne nie może mieć charakteru abstrakcyjnego, oderwanego od przytoczonych w skardze podstaw kasacyjnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2002 r., I CK 213/02). Skarżący, przedstawiając okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać, że występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego, np. stanowi problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji.

Sformułowane przez pozwanego zagadnienie nie spełnia tych wymogów.

W niniejszej sprawie przedstawiony przez skarżącego problem prawny został ujęty w pytaniu: czy w odniesieniu do nadawcy rozpowszechniającego program drogą satelitarną górną granicę kary stanowi przesłanka 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do nadawania programu czy też przesłanką określającą górną granicę kary jest 10% przychodu tego nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Tak zarysowany problem prawny nie znajduje jednak uzasadnienia zarówno w przepisach prawa jak i orzecznictwie sądów powszechnych. Skarżący powołał się w uzasadnieniu wniosku wyłącznie na jedno orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyrok z 18 kwietnia 2012 r. wydany w sprawie VI ACa 1337/11), które przywołuje także Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skarżący pominął jednak istotne okoliczności, mające wpływ na wyrok Sądu Apelacyjnego w sprawie VI ACa 1337/11. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał bowiem, że „skoro strona powodowa twierdzi, że częstotliwość, z której korzysta przeznaczona jest do nadawania programów w sposób przez siebie opisany, to jest przez częstotliwość, za pomocą której jednocześnie dostarcza się program do satelity i do indywidualnych odbiorców, to powinna tę okoliczność udowodnić, np. za pomocą opinii biegłego. Dowód taki nie został zgłoszony, natomiast przedstawione opinie prawne nie mogły posłużyć, jako dowód w sprawie, gdyż wyrażały one jedynie pogląd prawny, nie dowodziły natomiast faktu istotnego

dla rozstrzygnięcia sprawy. Dodatkowo podnieść należy, że skarżąca, twierdząc, że kara pieniężna powinna być obliczona od tej części opłaty, która związana jest z nadawaniem programu, nie wskazała konkretnej kwoty z tym związanej, ani jej nie udowodniła.” W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny dysponował zarówno opinią biegłego jak i decyzją dotyczącą rezerwacji częstotliwości i dopiero w oparciu o tak ustalony stan faktyczny, dokonał subsumpcji norm prawnych. Wobec powyższego brak jest podstaw do stwierdzenia rozbieżności w orzecznictwie.

W dalszej kolejności wskazać należy, że w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego, lecz wymagane jest także jego uzasadnienie. Powyższe stanowi istotne uprawnienie strony w tym znaczeniu, że stwarza jej możliwość zaprezentowania argumentacji, która dopiero będzie rozważona przez Sąd Najwyższy. Nie może się ono ograniczać jedynie do powtórzenia przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz niezbędne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08). Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05). Z uwagi na publicznoprawny charakter postępowania kasacyjnego, konieczne jest nie tylko przedstawienie znaczenia rozstrzygnięcia sformułowanego zagadnienia prawnego dla rozwoju prawa, ale także zaprezentowanie odpowiedniej argumentacji wskazującej na potrzebę jego rozwiązania w sposób odmienny od zapatrywań prawnych wynikających z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2014 r., III CSK 69/13). Wniosek skarżącego nie zawiera analizy przedstawionego Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego. Skarżący jedynie lakonicznie stwierdził, że w oparciu o treść ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie (VI ACa 1337/11), jak również stanowisko doktryny, nie można uznać prawidłowości zaskarżonego wyroku. Powyższe sformułowanie nie wyczerpuje w żadnym stopniu wymagań wniosku

o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, w szczególności nie zawiera analizy doktryny, judykatury czy chociażby przepisów prawa, która świadczyłaby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. Wskazanie na brak możliwości utożsamiania pojęcia nadawcy, użytego przez ustawodawcę w tym samym akcie prawnym, w dwóch różnych przepisach, pozbawiony jakiegokolwiek argumentacji, tym bardziej nie może stanowić uzasadnienia wskazanego przez skarżącego zagadnienia prawnego.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej stanowi jedynie polemikę skarżącego ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego wyrażonym w zaskarżonym wyroku. Pozbawiony jest jakiegokolwiek argumentacji odnoszącej się do literatury czy orzecznictwa sądów powszechnych. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie jest natomiast instrumentem inicjującym kontrolę wyroku w ramach „trzeciej instancji”.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1 sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.